

Любий щоденнику!

Ця кішка просто мерзенна.

Навіть її ім'я жахливе — Келсі. Ось моє ім'я, Кленсі, несе в собі щастя і любов, які може явити світу тільки чудовий пес. А от ім'я Келсі зовсім не відображає таких якостей. Ну що тут сказати, ім'я Келсі звучить подібно... до самої кішки.

Я зовсім не розумію, як мій хазяїн Джей Бі жив тут із цією жалюгідною істотою до того, як у нього з'явився я.

Я ж тим часом шукав Джей Бі по всьому світі. Щеням я з багатьма іншими собаками жив спочатку з приємною жінкою, пізніше — з утомленою жінкою з дитиною, потім — з чоловіком із неймовірно брудними пальцями. Але ні з ким із них я не почувався комфортно, тому що в жодного з них, здавалося, не було на мене часу. Собаці потрібні не тільки черевики, які можна погризти, та миска з кормом. Без людини, свого хазяїна, ми губимося. І ми абсолютно точно розпізнаємо нашого господаря — це саме той, хто готовий любити нас безумовно. Звісно, я подобався всім своїм хазяям, бо я прекрасний собака, але ніхто з цих людей не відкрив мені свого серця.

Коли я вперше ввійшов до будинку Джей Бі, Келсі стояла в коридорі. Нехай усі собаки й люди знають, що я щиро хотів бути дружнім, навіть люблячим щодо цієї маленької дивної тваринки. Я припустив, що й вона поставиться до мене так само. Хто ж не любить веселих псів?

Келсі, ось хто їх не любить!

Її очі перетворилися на щілини, а глузливі губи оголили хижі зуби. Її спина вигнулася високо вгору, вона випустила кігті та видала найжахливіше шипіння, немов змія або хтось, хто збирається напасти на змію. Затим вона розвернулася і втекла.

Поступово все це вона робила все рідше, у міру того як почала до мене звикати. Зараз вона вже зовсім не боїться мене,

і це принизливо. Вона походить по дому, тихо вишукуючи собі жертву. О, вона обдурює Джея Бі: його штани постійно просотуються її неприємним запахом, коли вона притискається до нього, треться своєю головою, видає цей нестерпний дивний звук муркотіння і прикидається твариною, здатною на прив'язаність. Вона залишає на хазяїні свій запах, щоб я завжди знав, що вона була біля нього. Все, що вона робить у домі, є навмисно провокаційним.

Це не та тварина, якій слід довіряти.

Тому сьогодні я прийняв рішення. Насправді я знав, що це необхідно було зробити вже давно, але тепер я нарешті можу зізнатися в цьому собі.

Я маю позбутися цієї кішки.

З любов'ю

Кленсі

Розділ I

У коридорі Джей Бі нахилився, щоб накинути на мене нашийник-повідець, а я в той час ледве стримував своє збузнення. Мій ніс підказував мені, що зимовий холод нарешті поступився наполегливому сонцю. Тож прогулянки ставатимуть довшими, й ми зустрічатимемо під час гуляння все більше людей і собак.

Я нетерпляче штовхав зовнішні двері, поки мій хазяїн їх відчиняв, аж раптом ми вдвох завмерли від здивування. Біля нашого дому була припаркована незвичайна автівка, і жінку, що стояла біля неї, я бачив перший раз у житті.

Джей Бі повільно спустився цементними сходами. Від жінки линув такий сильний потік негативних почуттів, що його можна було відчутти шкірою. Я з тривогою розглядав її насуплене обличчя. Світле волосся з рівним зрізом було довше за волосся Джей Бі та доходило їй до підборіддя. Вона була нижча за зростом, проте кремезніша за нього. Її запах був дуже привабливим: від її одягу йшли аромати м'яса та нотки інших харчів.

Але Джей Бі здавався занепокоєним. Чи була ця жінка загрозою? І, якщо так, чи не варто нам повернутися в дім?

— Привіт, Медді, — обережно привітався Джей Бі, коли ми наблизилися.

Жінка зухвало вперла руки в боки.

— Не треба мені твоїх вітань, — відповіла вона. — Я склала список вимог до тебе.

— Список? — перепитав мій хазяїн.

Жінка енергійно закивала:

— Я назвала його «Вісім простих правил, яких ти маєш дотримуватися, щоб ми знову були разом».

Повисла довга пауза. Джей Бі прокашлявся:

— Я не дуже розумію, про що ти кажеш, Медді. Хіба для того, щоб бути разом знову, не треба було для початку просто бути разом?

Медді похитала головою — суворий вираз застиг на її обличчі.

— Добре, доведеться додати ще одне правило. Це саме те, що я мала на увазі, тому і зробила цей список!

Вона дістала свій телефон і вп'ялася в нього поглядом.

Я був наготові. Ще ніколи мені не доводилося бігти за кинутим телефоном, але ж це не означає, що такого не може статися.

Якусь мить Медді ворушила губами, а потім рішуче заявила:

— Гаразд. По-перше, ти не подзвонив мені після того, як ми розійшлися. Хто так робить? І тільки спробуй сказати, що ти не жорстокий.

— Ти заборонила мені телефонувати тобі й в цьому, і в наступному житті.

— Це не стосується життя після розставання! Ти погана людина, якщо не телефонуєш тому, з ким розійшовся.

— Ти мені теж не дзвонила.

Я розслаблено позіхнув: Джей Бі більше не здавався схвилюваним.

Медді підвела очі до неба:

— Це є обов'язком чоловіка. Боже, які взагалі ти читаєш часописи? Саме тому в цій країні жінкам доводиться все робити самим. Добре. По-друге — і це єдиний виняток із моїх правил, тому ти маєш поставитися до цього серйозно, — Джей Бі, ти поводишся так, наче тебе ніколи ніщо не дратує. Але ти настільки сповнений прихованої люті, що боїшся її вивільнити, щоб, як би це сказати, випадково не захопити заручників. Рано чи пізно ти все ж не витримаєш, але я не хочу потрапляти тобі під гарячу руку. Всі погоджуються зі мною з цього приводу.

— Під гарячу руку? І чому, коли я з тобою розмовляю, то завжди маю відчуття, що мені потрібен перекладач?

— Тому що ти мене не слухаєш!

— Зачекай, хто ці «всі», що погоджуються з тобою? У нас немає спільних друзів.

— Усі, кому я про це розповідаю. Отак!

Було очевидно, що ми вже не підемо гуляти далі. Що ж, доводилось насолоджуватися й цим.

Джей Бі здавався замисленим:

— Але я не думаю, що насправді я такий злий, як ти кажеш. Я ні на що не серджуся. Якби я був сповнений люті, хіба я цього не відчував би?

— Це саме те, про що я кажу: якщо ти не розізлишся, то врешті станеш несамовитим. Чи знаєш ти, як це — мати під боком сплячий вулкан, що може у будь-який момент вибухнути, а тоді розпочнеться виверження?

— Ні, не знаю.

— А це тобі не дурниця якась, точно кажу. Гаразд, портрете — і це теж дуже важливо, — ти повинен перестати намагатися все планувати. Іноді треба підкорятися плину життя, а не будувати якусь стратегію. Ти маєш навчитися бути спонтанним, діяти спонтанно. Спробуй вигадати неочікувані навіть для себе самого речі. Речі, що змусять тебе плакати.

— Які саме речі?

— Наприклад, ти зненацька заявляєш, що ми летимо до Лондона. І в нас немає часу ні зібрати речі, ні навіть одягнути білизну. Ми ніби раптово опиняємося на приватному літаку, що направляєтся до Лондона. Або ж ми йдемо до маркету *Target* і влаштуємо шопінг у відділі електроніки. Мій принтер саме вийшов з ладу, тому це було б чудовим варіантом на сьогодні. Або ж щось простіше: ти кажеш мені заплющити очі, а коли я їх розплющую — ми вже на вершині якогось оглядового колеса.

— Я не думаю, що зможу вигадати щось таке.

— Чому?

— Тому що ти сама тільки що все це проговорила і воно вже не буде моїми ідеями.